

De Kidogo Post

nummer #3

November 2005

Grote Gebeurtenissen

De Kidogo Post geeft eindelijk weer een bloemlezing van de gebeurtenissen rond onze vrijwilligers in Oeganda. Diefstal van een computer met veel kopij en foto's voor de Kidogo Post werd gestolen.

Vandaar dat het zolang duurde voordat een nieuw nummer gereedkwam. Intussen is er veel gebeurd op het project van Reinier en Edith. Een groot bedrag van het Anton Jurgens Fonds heeft het naast de vele kleinere bijdragen mogelijk gemaakt de problemen in Banda aan te pakken. Hierover leest u in deze Kidogo Post.

Een tweede grote gebeurtenis voor Kidogo is de start van een nieuwe vrijwilliger die via Kidogo contact wil houden met de lezers van de Post en van de site. U hebt haar al via de site kunnen volgen: Kim Elverding doet een project voor voorlichting op het gebied van sexualiteit en seksueel overdraagbare aandoeningen; HIV en aids. Haar project, het Nansana Youth Health Information Center, is uw steun zeker waard. Een beschrijving van dit project zult u in deze nieuwsbrief aantreffen.

We hopen dat u zich op deze manier weer eens volledig laat inlichten over het fantastische werk dat deze vrijwilligers doen. Laat de Kidogo Post ook aan anderen in uw omgeving lezen, en steun de vrijwilligers middels een reactie op de site (www.kidogo.org - Bijdragen), of met een donatie. Met name het project van Kim kan een financiële injectie gebruiken, omdat zij nog geen institutionele sponsors heeft! Let op donaties kunt u richten aan een bepaald project en zijn vrijwilliger(s): er is een apart gironummer voor Edith en Reinier en het BCDP-project (giro 1878173) en een voor Kim en het NYHIC project (giro 1103579).

Veel plezier met deze Kidogo Post!

het bestuur.

Bereikt

Edith, Kampala, Augustus 2005

Wat hebben we bij BCDP bereikt na 6 maanden heel hard werken? Na aankomst zijn we gelijk als een speer aan het werk gegaan. Workshop en een action-planning maakten daarvan deel uit. Dit vormden de basis waarvan uit we gingen werken, hier ontsprongen de ideeën en de prioriteiten waaraan we nodig moesten werken.

Daarbij hebben we de subcommittee's weer aan het werk gezet en vormden we 6 verschillende werkgroepen. Het kwam erop neer dat we gemiddeld elke week drie vergaderingen hadden. Hierin werd besproken, wat we gingen doen, wie er verantwoordelijk voor was, hoe we de taak gingen aanpakken en wanneer de taak volbracht moest zijn. Deze manier van werken stimuleerde de deelnemers omdat ze zich nauw betrokken voelden bij het proces, gezamenlijke verantwoordelijkheid ervoeren en dus ook zichzelf een compliment konden geven, zodra een taak volbracht was. De strakke planning, met mijn management boeken onder de arm en de krachten van BCDP hebben ervoor gezorgd dat we toch het een en ander op tijd af kregen, zoals.....

Meer publiciteit voor BCDP

We hebben vier flinke reclame borden neergezet, dank aan de

In dit nummer

- [Bereikt](#)
- [Profiel: John Muijers](#)
- [BCDP in Vogelvlucht](#)
- [Culture Shock](#)
- [Onderzoeken en plannen maken](#)
- [Robert Mukay: ex-project-coördinator](#)

Kidogo sponsors! Dit lokt de Ugandeese naar onze kliniek, de internet service en alle andere. Na onze vakantie in Nederland werd ons verteld dat het grootste reclame bord al plat langs Jinja Road lag. Een lichte frustratie voelde ik opkomen. Tot mijn collega ging vertellen dat er gelijk actie was ondernomen. De man die naast het bord zijn houtwerkplaats heeft, vond het dan zo nodig om zijn balken tegen ons bord aan te planten. Waardoor het bord langzaam scheef ging staan en uiteindelijk gewoon omviel. Na een verbaal dreigement van een van mijn collega's, dat we een brief zouden sturen naar de hoge piet, Frits de politiemann, heeft de houtbewerker zijn handen laten glijden over het metalen bord en het fijn weer terug in de grond geplaatst, weliswaar scheef, maar toch.

Nog meer reclame voor BCDP

Het tien jarig bestaan van BCDP vond ik wel een leuke gelegenheid om twee doelen te combineren. Een feestje vieren en daarbij de hele wijk Banda betrekken, er waren zo'n 400 man en gelijk weer reclame! Dankzij Kidogo konden we een harmonie huren van 28 toeters en blazers, spandoeken maken, limonade inkopen, tent opzetten, taart laten bakken enz. De bijzondere gast van deze dag was Marc Adams. De country director van Goal Ireland. Omdat Goal, ook een ontwikkelingsorganisatie, 10 jaar geleden BCDP heeft opgericht. Mr Adams hield een speech, maakte tientallen foto's en was aangenaam verrast zoals het project zich ontwikkeld heeft de afgelopen jaren! Daarbij hebben we in twee landelijke kranten gestaan, en zijn op de radio en TV geweest.

Een nieuwe waterkraan

Na eindeloos overleggen, vragenlijst maken en onderzoek doen, waar die nieuwe waterkraan moest komen in Banda, besloten we in het water en sanitatie sub-comité dat de waterkraan het hardste nodig is in zone B3. Ook in andere wijken moeten mensen nog steeds ver lopen voor hun water en gezien de bevolkingsgroei, in de rij staan. Maar we moesten nu eenmaal een keuze maken, ontwikkelen met kleine stapjes, dus werd het B3. En daar staat dus ook een nieuwe waterkraan, met een huisje eromheen gebouwd. (Zie [BCDP in Vogelvlucht](#)) Een familie gaat ervoor zorgen dat het water verkocht gaat worden voor een klein bedrag, ontvangt zelf een redelijke vergoeding en van de overige inkomsten kunnen we dan de reparatie kosten en financiële bijdragen betalen aan onze vrijwilligers bij BCDP. Er zijn ook heel wat

Allemaal dankzij de sponsors van Kidogo!

reparaties uitgevoerd aan de bestaande water kiosken en de water meters hebben allemaal een stevige bescherming gekregen. Nu kan er niet meer zo gemakkelijk illegaal water afgetapt worden.

Allemaal dankzij de sponsors van Kidogo!

Het Internet café

Naast de nodige reclame, door middel van flyers en borden hebben we ons

gefocusseerd op de kabels. Deze slingerden als een web door het café en regelmatig struikelde er een klant waardoor het hele netwerk instortte. Er zijn van die fijne Gamma strookjes plastic overheen gebouwd om de valpartijen in de toekomst te voorkomen. We merken nu al dat het netwerk er uitzonderlijk minder uit ligt en daardoor minder storende factoren voor de klant.

We hebben een evaluatie formulier gemaakt voor de klant, waaruit we willen opmaken hoe klant vriendelijk we werken en waar we ons kunnen verbeteren. En een reglement opgesteld voor de cursisten. Deze dachten namelijk kosteloos twee uur later te mogen deelnemen, geen aantekeningen hoeven maken en wel honderd keer dezelfde vragen stellen en de 10 daagse cursus uitbreiden tot 20 dagen, want daar zouden ze recht op hebben. Nu dus mooi niet meer! Efficiëntie en duidelijkheid naar de klant toe, resulteert in meer klanten en dus meer inkomsten voor het internet café! Alle activiteiten zijn trouwens ook nu weer bedacht, voorbereid, uitgewerkt en geïmplementeerd door het education sub-comité zelf, ik heb alleen het proces aangestuurd en advies gegeven!

Een nieuw project?

Het bleek uit de workshop dat een microkrediet programma wel gewenst zou zijn. Dus richtten we een nieuw sub-comité op. Dit vergde al de nodige overleg momenten en verschillende organogrammen van de organisatie werden er geschetst waaruit ze zelf hun ideale konden kiezen. Daarna werd er een specialist bij betrokken, verrichten we een onderzoek onder de Banda bewoners over hun kapitaal en werken we aan een proposal. In dit proposal vragen we geld voor het grondige onderzoek in Banda waaruit moet blijken welk systeem het geschiktst is. Sparen, leningen, verzekering en combinaties zijn de

Het Koolste KerstKado!

www.kidogo.org/shop

mogelijkheden. Daarna volgt uiteraard het maken van een keuze en implementeren.

Gezondheidszorg in de sloppenwijk

Dankzij Kidogo konden we twee patiënten kamers erbij bouwen. Met als resultaat dat bevallende vrouwen apart kunnen liggen van de zieken. Fijn toch, voor die uitgeputte moeder en dat pas geboren baby'tje?

Iedereen was hier enorm trots op, een fijne prestatie! En dat is niet het enige succes geweest. Ook zijn de toiletten en de wasruimtes gerenoveerd en geveerd, een hoogst aangenaam verschil. Er is een ijskast gekocht waarin medicijnen koel bewaard kunnen worden.

Een team van 6 leden is bijeen gebracht dat getraind is in community developing work en het volgende programma is samen met hen samengesteld: op dinsdag worden er scholen bezocht en licht men kinderen, ouders en

leerkrachten in over het schoon houden van de school, afstand tussen keuken en toiletten en wasbeurten voor de kinderen. Op woensdag worden gemiddeld 50 kinderen gewogen. Kinderen met ondergewicht worden

doorverwezen naar de kliniek

bij BCDP. Vaak moeten ouders hieraan herinnerd worden. Op donderdag gaat de groep samen met de dokter van BCDP de wijk in om de mensen te vertellen hoe ze malaria en HIV kunnen voorkomen en hoe ermee om te gaan als het kwaad is geschied. Op vrijdag vergaderen we en op zaterdag maken we de open riolen schoon. Een ontzettende belangrijke groep van mensen die dus hard werken voor een veel te lage vergoeding. Daarom steunt Kidogo hen extra met laarzen, paraplu's, twee fietsen en drinkbekers.

Nieuwe uitdagingen

Maar er blijven voldoende uitdagingen over.

1. Een aantal werknemers en vrijwilligers hebben trainingen nodig. De assistent boekhouden bijvoorbeeld.
2. Community leden voelen zich niet voldoende betrokken bij BCDP. Er is maar een beperkte club van mensen uit de wijk direct betrokken. Hoe kunnen we die groep groter maken?
3. Als 'groene' vrijwilliger gelijk aan de slag als project coördinator, is niet te adviseren voor mijn opvolgers. Op de eerste plaats is er weinig

continuïteit, want deze vrijwilligers wisselen elk jaar. Daarnaast kwam ik pas na 4 maanden achter zaken waarvoor ik wel verantwoordelijk was, maar eigenlijk niet wilde zijn. Dus train ik een nieuwe coördinator, Christopher Kaawesi, die al heel wat jaren binnen het bestuur van BCDP heeft gefunctioneerd. Ook wil ik de organisatie zo aanpassen, dat de vrijwilliger een adviseur kan worden. In de praktijk waarschijnlijk de zelfde taken uitvoerende maar er is iemand anders verantwoordelijk voor de financiële zaken bijvoorbeeld. Daarnaast kan de organisatie ook blijven functioneren als er een jaar geen vrijwilliger komt opdagen.

4. Nieuwe mensen binnen BCDP betrekken. Een frisse wind, nieuwe ideeën en energie is ernstig welkom. Maar net als in sommige organisaties in Nederland, heerst ook hier, weerstand. Mensen zijn bang om hun baan te verliezen. Het salaris bij BCDP lijkt in onze ogen een kleine vergoeding (25 euro per maand), maar is voor de inwoners van Banda toch weer aardig wat borden Matoke (bord geprakte gekookte banaan). Dus nieuwelingen worden nogal graag weer weggepest. Ik ga dus mijn best doen mensen binnen BCDP de belangen laten inzien en veilige factoren inbouwen zodat het toch mogelijk is om nieuwe mensen aan te trekken.
5. Een nieuwe vrijwilliger zoeken voor Januari! (en dat is ook gelukt, per 1 november is Mariël, ook een ex-ICA-ster begonnen!)

En nu dan?

Voordat ik naar Nederland vertrok voor mijn vakantie heb ik een evaluatie gehouden met de BCDP bestuursleden, werknemers en vrijwilligers. Deze evaluatie was enorm zinvol. Het gaf inzicht in onze succesvolle en gefaalde projecten. Aandachtspunten werden besproken en geanalyseerd. We konden elkaar aanspreken op ons aandeel, feedback geven en leren. Dit alles nemen we mee naar de volgende periode.

Inmiddels zijn de sub-comités weer druk aan de slag. Omdat we heel graag de weerbaarheid van BCDP zonder vrijwilliger wilden vergroten (dat was een van de uitkomsten van de evaluatie) probeer ik de comités zoveel mogelijk aan te moedigen de funding lokaal te vinden. Dat lijkt erg succesvol te gaan vooralsnog.

Man Bijt Hond een Kidogo

In de Gorillagroep van de Apenheul zijn ze ook heel enthousiast over hun Kidogo. Een van de kleinzonen van de onlangs overleden Bongo draagt namelijk dezelfde naam als onze Stichting.

Het TV-programma [Man Bijt Hond](#) bericht met regelmaat over de wederwaardigheden van onze naamgenoot.

Steun BCDP
Giro 1878173
Maastricht

Profiel

In elke editie van de Kidogo Post beschrijft iemand die betrokken is bij de activiteiten van Stichting Kidogo iets over zichzelf. Deze aflevering een bijdrage van de secretaris van Stichting Kidogo: John Muijsers.

Maastricht, september 2005

Nadat de voorzitter Robin Hooghiemstra en de ontwerper van het fraaie Kidogo logo, Patrick Vogt zich aan u hebben voorgesteld in eerdere nieuwsbrieven is het nu mijn beurt om iets van mezelf te vertellen.

Nou, het belangrijkste dat u moet weten is dat ik eerst en vooral de vader ben van Edith, maar dat had u waarschijnlijk al geraden aan de hand van mijn familienaam.

Toen Edith en Reinier mij ruim voor hun vertrek naar Uganda vroegen of ik iets zou voelen voor het oprichten van een stichting en daar wellicht ook nog een bestuursrol zou willen vervullen, heb ik eerst de wenkbrauwen enigszins gefronst. Dat moet zijn opgevallen, want beiden vervolgden onmiddellijk met: "Het stelt verder niet al teveel voor hoor, en waarschijnlijk heb je er nauwelijks werk aan".

Nou, dat gegeven sprak me wel aan, maar ook het feit dat je natuurlijk nooit neen kunt zeggen als je dochter een beroep op je doet, maakte dat ik me heb laten verleiden om als secretaris in het bestuur van Kidogo zitting te nemen. Wat ook wel scheelde was dat het meteen klikte toen Riny en ik kennis maakten met voorzitter Robin en penningmeester Ingrid. Riny, mijn echtgenote, maakt overigens formeel geen deel uit van het bestuur maar in haar eentje vormt ze zo ongeveer een comité van ondersteuning waar het bestuur veel plezier van heeft.

Inmiddels zijn we een tijd verder en heb ik gemerkt dat er toch wel behoorlijk wat tijd in gaat zitten als je naar de notaris moet voor de stichtingsakte, de bank voor de geldzaken, de correspondentie naar de sponsors, het aanleveren van copy naar de lokale bladen, het houden van vergaderingen met het bestuur enz, enz.

Maar, het moet gezegd, het wordt met liefde gedaan en het is per slot van rekening voor een goed doel. Als vader van Edith en secretaris van de stichting Kidogo heb ik wel eens wat ambivalente gevoelens gehad moet ik bekennen. Natuurlijk ben je apetrots als je dochter de moed heeft om invulling te geven aan haar wens om zich in te zetten voor het goede doel en bijgevolg haar baan opzegt, haar knusse flatje in de binnenstad van Maastricht ontruimt en samen met haar vriend Reinier een onzeker avontuur in donker Afrika tegemoet gaat. Aan de andere kant maak je je ook wel ongerust. Zal haar gezondheid er niet onder lijden, hoe zit het met politieke onlusten, zal ze wel kunnen aarden in die heel andere cultuur? enz.

Gaandeweg hun verblijf is me toch wel duidelijk geworden dat Edith en Reinier zich als vissen in Lake Victoria voelen en 'de tijd van hun leven' meemaken en dat, ondanks de malaria aanvallen die beiden hebben gehad, ze er absoluut geen spijt van hebben dat ze deze stap hebben gezet. Voor een ouder is dat altijd een geruststellende gedachte. Ook de positieve berichten van mensen die hen inmiddels ter plekke hebben opgezocht en met enthousiaste verhalen thuishomen, dragen hun steentje bij aan dat goede gevoel dat ik er nu bij heb.

Soms denk ik wel eens heel voorzichtig dat het feit dat Edith zo graag met mensen werkt ook een heel klein beetje voortkomt vanuit mijn eigen genen. Na mijn technische opleiding heb ik eerst een negental jaren als chemisch technoloog gewerkt bij een groot chemisch concern in het zuiden van het land. Hierna echter heb ik bedacht dat het werken met mensen in een arbeidsorganisatie me toch meer aansprak en ben ik overstapt naar een functie op het gebied van personeel en organisatie. Na studies aan de Hogeschool en de universiteiten van Diepenbeek in België en Hertfordshire in Engeland en de nodige omzwervingen binnen mijn eigen bedrijf en ook daar buiten kan ik zeggen dat ik al bijna vijftientig jaar met mensen heb gewerkt. Ook werk ik nog graag met mensen in een onderwijssituatie, want in mijn vrije tijd doceer ik nu al heel wat jaren aan de post HBO-opleiding Bedrijfskunde.

Ik vind het trouwens prachtig om te zien hoe een min of meer 'bedrijfskundige' aanpak met behulp van de 'TOP group Facilitation Methods' aanpak nu heeft geleid tot een aantal concrete projectvoorstellen. Eerder heeft u al op de website van Kidogo Edith in actie kunnen zien bij de workshops waar die methode wordt toegepast. Het grote voordeel ervan is dat de mensen om wie het uiteindelijk gaat zelf besluiten welke projecten worden aangepakt en hier zelf ook de belangrijkste input voor leveren.

Met deze projecten begint het ook voor mij echt te leven, hiervoor zijn Edith en Reinier immers uiteindelijk toch naar Uganda vertrokken!

Uiteraard is er voor het bestuur weer werk aan de winkel want we moeten nu weer proberen om financiële middelen bijeen te brengen om de uitvoering van die projecten mogelijk te maken. Velen van u hebben al eerder de portemonnee getrokken, waarvoor uiteraard onze dank. Maar als u over deze projecten leest in deze nieuwsbrief en u denkt: "Daar wil ik toch ook nog een steentje aan bijdragen", dan is uw bijdrage, hoe 'kidogo' (een klein beetje) dan ook, altijd van harte welkom!

BCDP in Vogelvlucht

Met de klok mee:
- Edith workshopt de evaluatie.
- De nieuwe Kidogo Waterkiosk.
- Veldwerk.
- De nieuwe Kidogo Patientenkamers in aanbouw en af.
- Het aansnijden van de taart op het 10 jarig bestaan van BCDP.
- Een van de optredens tijdens het feest.
- een tevreden klant verlaat de nieuwe waterkiosk.
- Christopher Kawesi, de nieuwe BCDP Program Coördinator
- De gloednieuwe Kidogo Koelkast van de dokter.
- De opgekalefaterde BCDP toiletten
- Een van de toiletten in originele staat.

In veel tijd gebeuren veel dingen, en de feestelijkste worden vastgelegd op de gevoelige plaat. Dus op de vaste fotopagina in de Kidogo Post deze keer veel feestelijke gebeurtenissen, zoals het feest ter gelegenheid van het 10 jarig bestaan van BCDP. Iedereen gekleed op zijn paasbest, en met tientallen optredens van lokale dans en dramagroepen.

En uiteraard beelden van een selectie van de vele zaken die we hebben kunnen aanschaffen dankzij de giften van jullie, begunstigers van Stichting Kidogo.

Culture Shock, leuke theorie.

Reinier, Kampala, November 2005

Even een stukje theorie die ons bij ICA (www.icanederland.nl) ter voorbereiding is meegegeven. Bij vertrek naar een ver land ga je door het proces heen van de zogenaamde Culture Shock. Het feit dat je vertrekt uit je eigen veilige omgeving naar een ver land waar alles anders is doet bij iedereen wel iets met zijn of haar gelukservaring. Voor de een wat meer dan bij de ander, maar het verloop is hetzelfde voor iedereen. Zegt de theorie.

Zie hier figuur 1, de culture shock. Zoals elke goede theorie ziet het er allemaal redelijk eenvoudig uit. Op de X-as schrijft de tijd voort, de Y-as verbeeldt het geluksgevoel van de vertrekkende emigrant.

Dit gevoel neemt toe naarmate het vertrek aanstaande is. Ook de eerste weken na aankomst verkeert de gelukszoeker in een extatische roes. Echter, dan beginnen de eerste narigheden zich aan te dienen. Ziekte, communicatie-uitdagingen, heimwee en andere kommer en kwel dienen zich aan.

Iedereen (zegt de theorie) waarbij hij of zij zich afvraagt "was dit het nou?". Voor sommigen zal het antwoord op deze vraag ontkennend luiden en zij aanvaarden de terugreis. De doorzetters klimmen langzaam uit hun dal en bereiken uiteindelijk een stabiele staat van tevredenheid. Net als thuis in Nederland zeg maar.

De Culture Shock Theorie

Dat klinkt allemaal leuk en aardig, maar hoe zag dat er voor ons in de praktijk nu allemaal uit? Hoe zijn wij deze grafiek die er uit ziet als een serieus te nemen achtbaan doorgekomen? Hoe matchen de gebeurtenissen van de afgelopen 10 maanden zich met wat we geleerd hadden in de voorbereidingen?

Daar hebben we ook een grafiek (op de volgende pagina) van gemaakt.

Alles begint helemaal zoals verwacht. Met onze eerste piek, nadat we allebei ons ontslag hadden ingediend en twee maal verhuisd waren in Nederland, gaven we vlak voor vertrek een geweldig succesvol feest. Daarbij hielp een vertrek in het midden in de koude januarimaand naar een heerlijk warm Kampala en een geweldige voorbereiding die binnen een week tot het vinden van een geweldig huis leidde ons om te pieken in ons geluksniveau zo hoog als we alleen gedroomd hadden.

Maar de praktijk is nog zo snel, de theorie die achterhaalt haar wel, en in drie weken na aankomst sloeg de eerste malaria bij Edith al toe, al snel gevolgd door die van Reinier, en dan hebben de meeste stoelganggerelateerde beslommeringen Europa niet eens bereikt.

Daarnaast is werken in Afrika toch even wennen, ondanks dat je van tevoren weet dat de zaken niet zo snel en effectief worden aangepakt als je van een multinational en een overheidsorganisatie gewend bent. Je moet echt even een nieuwe balans vinden tussen je eigen doelen en verwachtingen en het tempo dat de mensen zich hier aanmeten.

Het feit dat je je in Edith's geval fulltime kunt inzetten, terwijl BCDP voor een groot deel op vrijwilligers draait, het feit dat ook betaalde werknemers hier een grote vrijblijvendheid in hun werk zien en krantlezen een vast onderdeel van de werkdag vormt (van BCDP tot MTN, de lokale Vodafone waar Reinier veel tijd heeft doorgebracht, hebben ze een of meerdere abonnementen per afdeling), en de verwachtingen van de medewerkers van BCDP die denken dat een buitenlandse vrijwilliger alle problemen kan oplossen zonder dat ze er zelf wat voor hoeven doen. (De eerste paar maanden werd er bij elke taak die er uit een vergadering meteen geroepen dat dat nou precies een leuk klusje was voor de project-coördinator)

Er was een boel te doen bij BCDP, daarbij beginnen veel vergaderingen pas aan het eind van de dag, omdat de vrijwilligers niet eerder kunnen. Kortom, we maakten hele lange dagen allebei.

Helaas hadden we het in ons sociale contact met onze Ugandese buurvrouw minder getroffen dan met de altijd vriendelijke mensen in Banda en haar totaal onvoorspelbare en onaardige gedrag leidde na veel zweren tot een gedwongen zoektocht naar een nieuw huis.

De stress van het vele werk en de spanningen thuis brachten ons precies daar waar we geleerd hadden, namelijk in een diepe dip. Dikke stress, en ineens erg ver van huis.

Gelukkig vonden we een fijn nieuw huis, werd de bouw van de nieuwe ruimtes van de kliniek bij BCDP

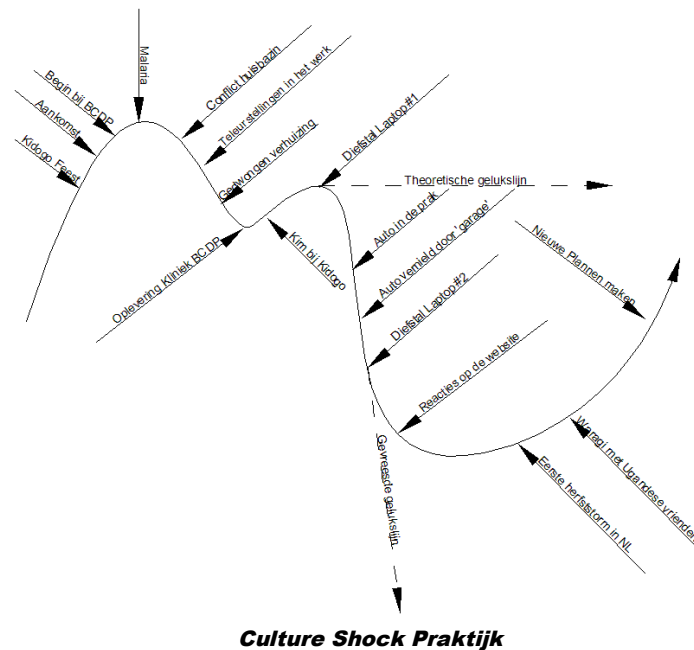
afgerond, en konden we even bijtanken in Nederland. Met frisse moed gingen we in Augustus weer aan de slag, een nieuwe Kidogo Post was bijna af toen het noodlot toesloeg.

In een ultrakort moment van onoplettendheid werd er een laptop uit de auto gestolen. 3 weken oud en vol met werk (filmpjes, de Kidogo Post enzovoort).

Om over de schrik heen te komen bezochten we ons eerste wildpark in Uganda, maar helaas op de terugweg kookte de motor van de auto over.

De reparatie in de jungle bezorgde de wagen meer schade dan er in eerste instantie stuk was gegaan, en na thuiskomst, je gelooft het of niet, liep er iemand ons huis in om de tweede laptop mee te nemen.

Dit had de theorie ons niet beloofd. We zouden maar 1 maal een dipje hebben. En dat er af en toe iets misgaat hier, dat verwacht je ook, maar niet zoveel in zo weinig tijd.

Dus kwam de theoretische vraag voorbij: "was dit het nou?" En na veel denken en praten luidt het antwoord: "Ja, dit is het". Soms zit het mee, en soms tegen. En iets meer dan in Nederland. Lijkt het. Want in plaats van uithuilen bij vrienden en vriendinnen die we al jaren kennen stroomden via de email de "kop op" mailtjes binnen. Echt geweldig. En ja, dit is het, en we gaan hier verder. Met werk zoeken, met een nieuwe rol vinden binnen BCDP, met alle andere projecten die hier op je af komen. En met genieten van de hartelijkheid van de mensen hier, het gejuich door de hele stad als Manchester United scoort, de ananassen die veel meer smaak hebben, de 2 jongens die we steunen om het hoofd boven water te houden en hun school af te maken.

Eens kijken waar onze stabiele graad van tevredenheid komt te liggen.

Ondertussen in Banda

Banda, Oktober 2005

Voor Halima, de secretaris van BCDP, en dochters waren de afgelopen maanden niet de meest fortuinlijke.

Halima's dochter, Susan, zit op Boarding School (kostschool, iets wat erg gewoon is hier). Het hostel waar ze werkte werd ook bevolkt door een paar jongens die haar lastig vielen. Dit liep helemaal uit de hand en eindigde in een zware mishandeling. Ze werd bont en blauw geslagen, en is te bang om aangifte te doen.

Nadat ze terugkeerde van een verblijf bij haar moeder in Banda ontdekte Josephine dat al haar spullen uit haar kamer gestolen waren: telefoon, stoel, deken, matras, alles.

Halima heeft erg haar best moeten doen deze spullen te vervangen. Op een zeker moment lachte ze tegen ons dat ze ook niet wist waar ze onder moest gaan slapen, omdat ze haar deken aan haar dochter had meegegeven.

Ze lachte echt. Heel hard en gemeend. Omdat lachen hier het enige is dat helpt.

(naschrift: deze week is Halima de huur opgezegd.)

Halima

Een nieuwe vrijwilliger: Kim Elverding

Kidogo steunt vrijwilligers, begonnen met 2 groeien we inmiddels door naar 3. Onze nieuwste aanwinst stelt zich graag aan u voor.

Kim, Kampala, Oktober 2005

Mijn naam is Kim Elverding en sinds augustus woon ik voor een jaar in Oeganda om daar als vrijwilliger te werken. Ik heb mijn hart aan Oeganda verloren en ben nu voor de 3e keer terug. Ik werk er mee aan een voorlichtingsproject voor jongeren op het gebied van Soa's, Hiv en Aids. Ik ben erg trots dat Stichting Kidogo mij wil ondersteunen bij mijn werk als vrijwilliger in Oeganda.

Na mijn studie Culturele Maatschappelijke Vorming in 2002 wilde ik graag naar Afrika om voor langere tijd vrijwilligerswerk te doen. Eindelijk brak het moment aan in oktober 2003 en vertrok ik voor 6 maanden naar Oeganda. Ik ging als vrijwilliger via Stichting Internationale Vrijwilligers (SIW) werken voor Uganda Pioneers Association (UPA) een Oegandese NGO. Ik werkte en woonde in Nansana, een stadje op ongeveer een half uur rijden vanaf Kampala. Een aantal Oegandese vrijwilligers van UPA hadden het idee om een voorlichtingsproject op te zetten voor jongeren in Nansana. Ze wilden

voorlichting gaan geven op middelbare scholen over onder andere Soa's, HIV en Aids. Het leek me een heel leuk en interessant project dus sloot ik me bij hun aan.

Een Nieuw Project

In januari 2004 werd het project geboren met de naam: Nansana Youth Health and Information

De Projectgroep

Steun NYHIC
Giro 1878173
Maastricht

Center (NYHIC). Met een aantal Oegandese jongeren vormden we een projectgroep en kwamen we wekelijks bij elkaar om te bespreken hoe het project eruit moest komen te zien. Ook begonnen we met het schrijven van een projectplan. Een taak waar ik me voornamelijk mee bezig hield. Er moest een groep jongeren getraind worden die scholen zou gaan bezoeken om daar voorlichting te geven over Soa's, HIV en Aids als belangrijkste onderwerpen.

Kim Elverding

Daarnaast zouden er ook onderwerpen besproken worden zoals lichaamsveranderingen in de puberteit, seksualiteit, voorbehoedsmiddelen etc.

Het doel van het project is om jongeren bewust te maken over deze onderwerpen.

Dit is een erg belangrijk doel, omdat onderwerpen zoals HIV, Aids en seksualiteit nog steeds een taboe zijn. Er wordt thuis niet of nauwelijks over gepraat, maar het neemt wel een belangrijke plaats in de maatschappij in. Ook Hiv en Aids is in Oeganda een groot probleem. Volgens de officiële cijfers is 4,1% van de bevolking (Oeganda heeft 27,3 miljoen inwoners) besmet met het HIV of heeft Aids. Veel mensen hebben er direct of indirect mee te maken, want bijna iedereen kent wel iemand die de ziekte heeft of eraan overleden is. Hoewel Oeganda, vergeleken bij veel andere Afrikaanse landen, voorop loopt qua Aids preventie, merken we dat veel jongeren met vragen zitten. Het is daarom een belangrijk en noodzakelijk project omdat jongeren de grootste risico groep zijn om besmet te raken met HIV.

Peer Educators

In maart/april 2004 is de eerste groep jongeren getraind (ook wel Peer Educators genoemd) door verschillende mensen die ervaring hebben op dit gebied en zich ook voor dit project wilden inzetten.

Een hoge opkomst

In mei was het eindelijk zover... de eerste school werd door de Peer Educators bezocht om voorlichting te geven. Ik had het graag mee willen maken, maar helaas waren mijn 6 maanden om en moest ik alweer terug naar Nederland.

In september 2004 besloot ik om voor 3 maanden weer terug naar Oeganda te gaan om weer aan dit project mee te werken en het projectplan zelf echt uit te voeren.

Ik heb samen met een aantal Peer Educators voorlichting gegeven op middelbare scholen en dat was een geweldige ervaring!

Ik had me ondertussen al aardig ingelezen in de verschillende onderwerpen. Tijdens een outreach worden er verschillende onderwerpen besproken, met in ieder geval Soa's, HIV en Aids als vast onderwerp. Daarnaast wordt er een video over Soa's vertoond.

De jongeren kunnen ondertussen vragen opschrijven op briefjes, die ingeleverd kunnen worden. Dit om te voorkomen dat jongeren misschien hun vragen niet voor de klas durven te stellen. Tussendoor (na elk onderwerp) worden de vragen door ons beantwoord. Dit leidt vaak tot

interessante discussies. Meestal krijgen we een 'berg' van vragen over ons heen. Het viel me in het begin op dat veel jongeren vooral over HIV en Aids veel vragen hebben, bijvoorbeeld hoe je kunt voorkomen om met HIV besmet te raken of hoe je iemand kunt helpen die HIV of Aids heeft.

We krijgen veel positieve reacties van jongeren, vaak zeggen ze dat ze er veel van geleerd hebben en vragen ze wanneer we weer terugkomen.

Het uiteindelijke doel van het project is om in de toekomst een jongeren centrum op te zetten waar jongeren met al hun vragen terecht kunnen.

Ik zet me nu ik weer in Oeganda ben weer actief voor dit project in en ben weer begonnen om voorlichting te geven op middelbare scholen.

Voorlichting in het veld

We gaan ons in de toekomst meer op de 'out of school' jongeren richten, oftewel de jongeren die niet meer naar school gaan. Zij zijn moeilijker te bereiken, dus zal er een manier bedacht moeten worden hoe we dit gaan doen. Ook zullen er Aids informatie dagen georganiseerd worden in samenwerking met het Aids Information Center uit Kampala.

Kim, Reinier en Edith in Maastricht

school van een van je kinderen geïnteresseerd zijn om mee te doen, dan kun je contact opnemen met Kim (kim.elverding@kidogo.org)

Reinier heeft ondertussen geholpen het eerste Computer Trainings Centrum voor ChangeIT op te zetten. Voor beiden een zeer leerzame ervaring. (meer daarover op www.changeitfoundation.com)

Lokale initiatieven

Wanneer je als vrijwilliger in Oeganda woont en werkt kom je regelmatig in aanraking met initiatieven die hier lokaal ontplooid worden. Zo heeft Edith op verzoek van een lagere school even buiten Kampala een serie workshops gehouden om tot een projectplan te komen om het onderwijs uit te breiden met een beroepsopleiding.

Kim heeft naast haar werk bij NYHIC een project opgestart onder de naam Children across Borders. Dit project brengt Nederlandse en Ugandese basisscholen in contact zodat de leerlingen elkaar brieven kunnen schrijven. Ook heeft een van de betrokken Nederlandse scholen al een inzamelingsactie gehouden. Mocht de

Nooit meer terug naar mijn geboorteplaats

Interview met Robert Mukay, Voormalig coördinator van BCDP.

Edith, Kampala, Juli 2005

Mijn relatie met BCDP is 3 jaar geleden begonnen, waar ik vooral een mannetje van alles was, in augustus 2002 werd ik gevraagd, als jongeren-coördinator. Omdat ik altijd al gedroomd had van het opzetten van een fietswedstrijd voor jongeren, sprak mij dit aan. Eerst heb ik in samenwerking met de jongeren voor een aantal faciliteiten gezorgd, zoals bijvoorbeeld een tafeltennis tafel. Vervolgens ben ik natuurlijk begonnen met de organisatie voor mijn fietswedstrijd, deze vond in maart plaats en het was een sportief succes!

Helaas begonnen de aantallen jongeren terug te lopen gedurende onze activiteiten bij BCDP. Ik ben ervan overtuigd dat dit kwam, doordat we te weinig financiële middelen hadden. We konden geen jongerenwerker in huren, die ten alle tijden aanwezig zou zijn en als een klankbord/voorbeeld functie kon fungeren voor de jongeren. Doordat ik zelf in meerdere projecten binnen BCDP betrokken werd, verwaterde het jongeren project des te meer.

Nieuwe gesprekken aanknopen met jongeren

Uiteindelijk faalde dit project, ondanks deze ervaring weet ik dat onze jongeren in Banda nog steeds behoefte hebben aan een meer gecontroleerde, beschermde vorm van ontmoeten. Kijk, die ontmoetingen van jongeren onder de mango boom vinden zeker ook plaats, maar vaak gaan de gesprekken dan nergens over. Pas als er in onze Community Hall georganiseerde, thema avonden bijvoorbeeld, plaats vinden, worden onderlinge gesprekken gestuurd. Iemand heeft een voorbeeld functie en we zouden ze de kneepjes van het 'zelf overleven' kunnen bijbrengen. Ik zou BCDP dus adviseren opnieuw gesprekken aan te knopen met de

jongeren, een project uitwerken en een proposal te schrijven.

Ik kijk met veel plezier terug naar mijn tijd bij BCDP. Vooral al die positieve aandacht van het bestuur, het netwerken met andere organisaties, de vrijheid om mezelf te ontwikkelen en de contacten met de 'witte' vrijwilligers hebben mij veel goeds gedaan.

Toch heb ik ook mijn zwaardere tijden binnen BCDP gekend. Er heeft eens een hevige brand gewoed. Een van de kantoorruimtes fikte volledig af, waardoor alle rapportage van een aantal jaren verdween als as, in de lucht. Dit was allemaal

Ik kijk met veel plezier terug naar mijn tijd bij BCDP

Robert Mukay: 'Gerustgesteld in mijn opvolger stapte ik over'

flink frustrerend, aangezien men dacht dat ik de schuldige was en ik het gevoel kreeg, mezelf te moeten indekken. Ik had er namelijk niets mee te maken. Gelukkig was er een agent, die uitsprak dat ik niets met de brand te maken gehad kon hebben en dat was toch wel een hele opluchting.

Nu ben ik inmiddels alweer een tijdje weg bij BCDP en ik weet dat er een nieuwe coördinator getraind word. Gerustgesteld en met volledige vertrouwen in mijn opvolger stapte ik van BCDP over naar Change IT. Dit is een ontwikkelingsorganisatie die opstartende is en zich concentreert op het brengen

van de modernere communicatie technieken, Internet Services, ook voor de mensen in de afgelegen gebieden van Uganda. Binnenkort komen de eerste computers aan uit Nederland en kunnen we onze eerste lokatie, in de buurt van Masaka, in gaan richten.

BCDP was een goede leerschool en alle capaciteiten die ik des tijds daar heb opgedaan, neem ik nu met veel enthousiasme mee naar Change IT!

Volgende keer

- Hoe verder?
- Profiel: Ingrid Posthuma
- Condooms in Oeganda